

VÝCHOVA

„Tati, jak se lidi vlastně dostávají na svět?“

No tohle mně chybělo! Jak se lidi dostávají na svět? To má přece dětem vysvětlovat učitelka. Co já mám tomu dítěti povídat? Já jsem na to školu nestudoval. Učitelka ano. Tak proč se ten kluk ptá zrovna mě?

„Tati, slyšíš, ptám se, jak se lidi dostávají na svět!“

Teď už v tom byl důraz. Mám obavu, že něco říci budu muset. Ale co? Nikdy jsem se na tento dotaz nepřipravoval, tak jsem nyní dost zaskočený. No, zkusím klasiku.

„No jak asi, jak asi! Přece čápi, ne? Čápi nosí děti. Cha, cha, cha.“

A jsem z toho venku. Kluk nic neříká, asi je spokojen. Čekám další otázku, tentokrát na jiné téma. Třeba jak to, že letadla létají nebo proč mám fousy a jiní páni ne.

„A co v zimě?“

„Co v zimě?“ Co to má ten kluk za blbý otázky? Co v zimě? „V zimě je zima, no a co?“

„No právě. A čápi v zimě přece odlítají do tepla. Tady by zmrzli, sám jsi mně to říkal.“

To že jsem mu říkal? Musím si příště dávat větší pozor na to, co vypustím z pusy.

„Ale některý tady zůstávají a ty nosej děti.“

„Žádný tady nezůstávají. Všechny čápi jsou teplý ptáci. Vím to.“

Tak on to ví S tímhle stupněm jeho vzdělanosti jsem tedy nepočítal.

„No vlastně máš pravdu. Teď jsem si vzpomněl, že opravdu odlétají všichni. V zimě totiž děti nosí vrány.“

Tak to bysme měli. Vylízal jsem z toho se ctí. Tím uzavírám kapitolu „Jak přicházejí děti na svět“ a můžeme se bavit třeba o letadlech.

„Vrány? To je blbost!“

Co si to ten harant dovoluje? Já se tady snažím jako správný rodič vysvětlit tak závažnou věc a on řekne, že je to blbost! To mu rozhodně nebudu trpět.

„Chceš lepáka? Co si to dovoluješ k tatínkovi? Copak tatínek říká nějaké blbosti?“ Takhle jsem ho utřel A ještě jsem při tom dost zvýšil hlas.

Chvilí bylo ticho. Kluk byl trochu zaražený.

„Ty neříkáš blbosti, ale vrány děti nenosej. To je blbost.“

Co s ním mám dělat? Mám mu nařezat? Mám chuť to udělat, ale nevím zda by to bylo výchovné. Nebo mu mám tady teď vysvětlovat jak muž a žena ... jako tohleto? Ale jak mu to mám vysvětlit, aby to pochopil a já z toho vyšel jako moudrý otec? Ne to ne, to mu přece nemůžu vysvětlovat! Na to nemám školy. Ať mu to vysvětlí paní učitelka. Ta na to študovala. Za mý peníze študovala, tak

ať to mému klukovi vysvětlí. Jenže učitelka tady není a navíc je polovina prázdnin, tak mám obavu, že s odkazem na paní učitelku bych nepochodil. A když teď couvnu, tak vlastně přiznám, že jsem mu lhal. A lhát se nemá. To důsledně učím svého syna od doby, co začal trochu žvatlat. Můj syn ví, že kdo lže, ten krade a tak dále. A já nemůžu připustit, aby si myslel, že jeho tatínek je lhář. Ještě by mě chtěl věšet. Tak co mám dělat??!!

„Vrána by přece miminko neunesla, na to je moc malá.“

Opět jsem něco nedomyslel. Začínám se potit. Navíc si za nic nemůžu vzpomenout na dostatečně velkého ptáka, který u nás žije a neodlétá do teplých krajín. Ale zkouším se ještě bránit.

„Vrána je sice malá, ale má hroznou sílu. Ta unese i dvě miminka.“

Ticho.

Je vidět, že to dítě intenzivně přemýšlí.

„Tati, a seš si jistej, že děti nosí čápi a vrány?“

Mám pocit, že jsem ve slepé uličce. Teď musím říci svůj definitivní a konečný názor. Počítám s tím, že až se jednou kluk doví, jak to ve skutečnosti je, tak si tento náš rozhovor už nebude pamatovat. Rozhodl jsem se tedy trvat na svém.

„Ano chlapče, jsem si jistý!“ Řekl jsem to téměř obřadně. Najednou jsem byl na sebe pyšný. Dokázal jsem vytrvat a nepoddat se nátlaku. Můj syn na mě bude jednou hrdý.

Ticho.

Opět přemýšlí.

To by mě zajímalo, co mu ještě vrtá hlavou. Vždyť toto téma jsme již definitivně uzavřeli. Asi hledá jiné. Děti dokáží krásně přecházet z jednoho do druhého.

Určitě se mě teď zničehonic zeptá, proč mají sloni choboty. Nebo proč ve dne svítí sluníčko a v noci měsíček. S takovými dotazy si hravě poradím. No tak synku, copak z tebe vypadne? Copak se to honí v té tvé malé hlavičce?

„Tak to tě tedy lituju.“

Proč mě lituje? Co to plácá? Máme přece mluvit o slonovi.

„Pročpak mě synku lituješ?“

„Protože ty o tom tati vůbec nic nevíš a to bys už ve svém věku měl!“

Vidím, že je zle. Ne, v tomto rozhovoru už nemohu setrvávat. Musím zařídit obrat sám.

„Hele, a víš ty vůbec, proč mají sloni choboty?“

„To sem teď netahej! Teď se bavíme o důležitější věci. A kromě toho o těch slonech jsi mně povídal už nejmíň pětkrát.“

Pětkrát? Ani si nevzpomínám. Ale ještě flintu do žita neházím.

„A jestlipak víš, jak daleko je od nás sluníčko, co?“

„Daleko. To už jsme taky probrali. Ale teď jsme to ještě nedořešili s těma dětma.“

Proboha zachraňte mě někdo! Já už nemůžu! Mám pocit, že ať řeknu cokoli, budu vypadat jako pitomec. A když neřeknu nic, bude to stejné. Kdyby aspoň

začala bouřka. Nebo nějaké menší zemětřesení. Nebo ... Á sláva! Zmrzlinový stánek. To neodolá.

„Chceš chlapče zmrzlinu?“

„Chci. Jahodovou a čokoládovou. A šmoulovou.“

Tři kopečky bych mu jindy nekoupil, ale dnes udělám výjimku. Líže zmrzlinu a zdá se, že je spokojený .

„Je dobrá vid'?' A víš chlapče, jak je možné, že letadla létají?“ Využívám situace, že nad námi právě jedno letí.

„Ta zmrzlina je dobroučká. A letadla lítají, protože mají vrtuli. Ale ještě k těm dětem ...“

Napadlo mě, že bych mu mohl koupit zmrzlinový pohár a dát mu tam kapku rumu. To by mohlo zabrat. Jenže tentokrát mně přálo štěstí. Proti nám si to ladným krokem vykračovala paní učitelka. Chlapec jí viděl snad ještě dřív než já.

„Dobrý den paní učitelko. To jsem rád, že vás vidím. Prosím vás, mohla byste mému tátovi vysvětlit, jak se roděj děti?“

Paní učitelka byla trochu zaskočena nečekaným dotazem, ale zdaleka ne tolik jako já.

„Dobrý den. Tak ty se zajímáš o to, jak přicházejí děti na svět? No to je dobře. Ale nejlépe ti to vysvětlí tatínek.“

Pohládila chlapce po vlasech a ladně odkráčela. Byl jsem zdrcen.

A synek jen povzdechl. „Ten mně toho tak vysvětlí.“

Pak se na mě podíval lítostivě a spustil: „Tak hele tati, já tě opravdu lituju! Jednak proto, že máš velké mezery v hlavě, a pak proto, že ty dodneška nevíš, jak je to pěkný, když se dělají děti. Zajímalo by mě, jak tys vlastně ke mně přišel.“

Stál jsem jako opařený. Vypadal jsem asi opravdu hodně blbě.

A syn pokračoval: „Vidím, že nic nechápeš. No nic si z toho nedělej, já ti to vysvětlím. Víím to od Tondy, kterej kouká na mamku a tat'ku do ložnice klíčovou dírkou. A taky jsem si prohlížel nahatou Vlastičku. Stálo mě to tři žvejkačky. Víš co, kup mi ještě jednu zmrzlinu, sedneme si a jí ti to všechno pěkně vysvětlím. Abys někdy zase nevypadal jako blbec.“

Koupil jsem mu pohár. Tři kopečky a jeden malý rum. O výchově dětí se nenechám od nikoho poučovat. Musím trvat na čápovi.